

РЕШЕНИЕ

№ 4431

гр. София, 04.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 14.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2445** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 от Административно процесуалния кодекс вр.чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба, подадена от Е. Г. Ф., [ЕГН], адрес: [населено място],[жк], [улица], срещу заповед №ДС-38/21.02.2023г., издадена от ЗА председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с която на основание чл.107,ал.1, т.5 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателката.

Изложени са доводи за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че оспорената заповед е издадена преди жалбоподателката да се яви на работа след ползване на отпуск за бременност и раждане, отпуск за гледане на дете до 2-годишна възраст, неплатен отпуск за гледане на дете до 8-години и отпуск за временна неработоспособност поради претърпяна хирургична интервенция и преди органът по назначаване да се увери, че същата няма надлежен документ, удостоверяващ притежаваната от нея дигитална компетентност. Никъде в заповедта не било посочено как е установен фактът, че Ф. не отговаря на специфичното изискване на закона и съответно на изменената длъжностна характеристика от дата 29.10.2020г.-да притежава дигитална компетентност. В заповедта не бил описан обективен критерий, по който органът по назначаване да е преценил нивото на притежаваната, или не,

компетентност на жалбоподателката. Същата не била подложена на тест или изпит, който да установи нивото ѝ на компетентност.

В хода на устните състезания по делото жалбоподателката, представлявана от адв. Е. Ф. от САК, моли съда да отмени оспорената заповед. Излага съображения, че в преписката не се съдържа решение на НС за избор на лицето, подписало оспорената заповед, да е избрано за „ЗА председател на КПКОНПИ“ или „ИД председател на КПКОНПИ“. Навежда доводи че заповедта е нищожна, тъй като е издадена от некомпетентен орган-зам.председателят на КПКОНПИ, който не е орган по назначаването. Подробни аргументи за незаконосъобразност на акта са изложени и в представените по делото писмени бележки. Претендира разноси за платени държавна такса и адвокатски хонорар, съгласно приложен по делото договор.

Ответникът-председател на КПКОНПИ, чрез юрк. Т., моли съда да отхвърли жалбата предвид това, че оспорената заповед представлява законосъобразен индивидуален административен акт, издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и на административнопроизводствените правила. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Установява се, че към датата на издаване на оспорената заповед, Е. Г. Ф. е заемала длъжността „Директор на дирекция“ на дирекция „Административно-правно и информационно обслужване“ при КПКОНПИ. С оспорената в настоящото производство заповед № ДС-38/21.02.2023г., издадена от ЗА председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, е прекратено служебното и правоотношение, считано от датата на връчване на заповедта. Прекратяването е разпоредено на основание обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите на чл.103, ал.1, т.3 от ЗДСл. и утвърдената характеристика на длъжността „Директор на дирекция“ на дирекция „Административно-правно и информационно обслужване“ в сила от 29.10.2020г., в която в раздел „Необходими компетентности“ се съдържа изискване за дигитална компетентност. В служебното досие на жалбоподателката не се съдържаха документи, удостоверяващи притежаването на дигитална компетентност.

В заповедта като издател е посочен А. С.-ЗА председател на КПКОНПИ, съгласно решение от 02.02.2022г. на Народното събрание за предсрочно прекратяване на правоотношението на председателя на КПКОНПИ.

На съда е служебно известно, че с решение от 02.02.2022г. на Народното събрание, обн.ДВ, бр.11/2022г., е предсрочно прекратено правоотношението на С. С. Ц. като председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, считано от 01.03.2022г.

При така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в рамките на законоустановения срок и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При извършената служебна проверка, съдът счита, че оспорената заповед е

издадена от некомпетентен административен орган.

Както бе посочено по-горе, видно от отбелязването в акта, същият е издаден от А. С.-ЗА председател на КПКОНПИ, съгласно решение от 02.02.2022г. на Народното събрание за предсрочно прекратяване на правоотношението на председателя на КПКОНПИ.

Съгласно чл.106, ал.1 от ЗДСл компетентен да прекрати служебното правоотношение в предвидените с нормата хипотези е органът по назначаване.

Разпоредбата на чл.14, ал.1, т.8 от ЗПКОНПИ предвижда, че председателят на Комисията упражнява функциите на орган по назначаването по отношение на държавните служители и на работодател по отношение на служителите, работещи по трудово правоотношение в администрацията на Комисията.

Следователно по отношение на жалбоподателката орган по назначаване се явява председателят на КПКОНПИ, който е и компетентния орган по чл.106, ал.1 от ЗДСл.

Въпреки дадените на ответника указания, за необходимостта да бъдат представени доказателства за компетентност на издателя на заповедта, такива не бяха ангажирани по делото.

Не бе установено оправомощаването на А. С., в качеството му на заместник-председател на КПКОНПИ, да изпълнява функциите на председател на Комисията, респ. на орган по назначаване спрямо служителите съобразно разпоредбата на чл.14, ал.1, т.8 от ЗПКОНПИ.

По делото е безспорно установено, че с решение от 02.02.2022г. на Народното събрание, обн. ДВ, бр. 11/2022 г., е предсрочно прекратено правоотношението на С. Ц. като председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, считано от 01.03.2022г.

Липсват доказателства обаче, че към датата на издаване на оспорената заповед е налице избран изпълняващ длъжността председател на Комисията, респективно към тази дата е определено длъжностно лице, което да изпълнява функциите на орган по назначаване по отношение на служителите по смисъла на чл.14, ал.1, т.8 от ЗПКОНПИ.

От приетите по делото доказателства не се установява, а и не се твърди, че издателят на заповедта, А. С., заемащ длъжността зам.-председател на КПКОНПИ, е оправомощен да изпълнява посочените функции от компетентния орган - Народното събрание.

Към датата на издаване на акта не е налице избран председател на КПКОНПИ, респ. не е налице орган по назначаването по смисъла на чл.106, ал.1 от ЗДСл, вр. чл.14, ал.1, т.8 от ЗПКОНПИ. От това обстоятелство следва изводът, че е невъзможна хипотезата на заместване, доколкото в случая не е налице титуляр на правомощията.

Чл.14, ал.3 от ЗПКОНПИ., гласи, че заместник-председателят на Комисията подпомага председателя и го замества при негово отсъствие,. В случая обаче, не е налице нито подпомагане на председателя, нито заместване, доколкото не е налице висшестоящ административен орган, чийто правомощия да изпълнява подчиненият му заместник. Несъмнено е налице необходимост от непрекъснато функциониране на административния орган, но за бъде надлежно заместването на отсъстващия титуляр, следва да е налице изрична заповед за определяне на заместващ орган, подчинен на титулара.

В случая такъв акт не е налице, и ответникът не ангажира доказателства за

назначаването на А. С. за временно изпълняващ длъжността председател на КПКОНПИ.

По гореизложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Така констатираният порок е толкова съществен, че заповедта не е годна да породи правно действие и обуславя извод за нейната нищожност.

Въпреки изложеното, съдът счита, че следва да вземе становище и по изложените съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, с който на основание чл.107, ал.1, т.5 и чл. 108 от Закона за държавния служител (ЗДСл) е прекратено служебното правоотношение на жалбоподателката – поради липса на дигитална компетентност, въведена като изискване с чл.15, ал.2 от Наредба за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация (Н.).

При издаване на заповедта са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Преди издаване на същата, от органа не са установени всички обстоятелства, като не е предоставена възможност на Е. Г. Ф. да ангажира доказателства дали притежава документи удостоверяващи компютърни умения, щом като наличието на тези документи е от съществено значение за органа. Горното е нарушение на общото изискване на чл. 35 и чл. 36 АПК. / В този см. Р.№ 6288 от 13.06.2023 г. по адм. д. № 1464 / 2023 г. на ВАС/.

За да изпълни законното изискване за установяване на всички факти, органът по назначаването, преди издаване на заповедта, е следвало да даде възможност на жалбоподателката да представи доказателства, че притежава изискваната дигитална компетентност.

Разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДСл постановява, че задълженията на държавния служител се определят в неговата длъжностна характеристика, а по силата на чл.2 от Наредбата за длъжностните характеристики на държавните служители, за всяка длъжност от длъжностните разписания се разработва и утвърждава длъжностна характеристика по установените в наредбата ред и начин. От служебното ѝ досие е видно, че Е. Г. Ф. е отговаряла на изискванията за заемане на длъжността.

Отделно от това, по делото не се спори, че през учебната 1999/2000г. Е. Ф. е завършила пълен курс на обучение по информатика по програма на МОН с вписан хорариум часове. Същата, видно от приложените по делото сертификати, е преминала успешно курсове по документална сигурност, методология за оценяване на търговски дружества и недвижими имоти, както и такова относно принципите и практиките за поддържане и подобрене на С.. Всички те неминуемо предполагат преминалите обученията да имат поне базово ниво на дигитална компетентност

Изложеното обосновава извод, че административният орган не е установил по надлежния ред, че жалбоподателката не притежава изискуемата съгласно Н. дигитална компетентност. Напротив, от представените доказателства се установява точно обратното - че последната притежава такава.

Съдът счита, че заповедта е постановена и в нарушение на материалния закон.

В случая не са налице материалноправните предпоставки на чл.107, ал.1, т.5 от ЗДСл. Цитираната норма дава възможност на органа по назначаването да прекрати едностранно, без предизвестие, служебното правоотношение с държавния служител, но само при наличие на обективна невъзможност същият да изпълнява служебните си

задължения.

Върховният административен съд е имал възможност многократно, в трайната си и непротиворечива практика, да посочи, че е налице обективна невъзможност държавният служител да изпълнява служебните си задължения, извън случаите на здравословни причини, само когато тази невъзможност е възникнала по време на правоотношението и същата е обективна, т.е. не зависи от волята на страните по същото. Необходимо е да са налице три кумулативни условия: 1. да е създадена нова фактическа обстановка; 2. същата да води до невъзможност служителя да изпълнява задълженията си по длъжностна характеристика и 3. причините за тази невъзможност да не зависят от волята на страните в правоотношението.

Въведената с Приложение 1а към чл.15 от Наредба за условията и реда за оценяване изпълнението на служителите в държавната администрация (Н.) рамка на дигитална компетентност има отношение единствено към процедурата по оценяване изпълнението на длъжността от служителите в държавната администрация и следователно подлежи на преценка и анализ в контекста на тази процедура, редът и правилата за която са установени в посочената наредба. Уменията и способностите на служителя в сферата на дигиталната компетентност следва да бъдат преценявани в рамките на нормативно регламентираното оценяване (атестиране) на държавния служител и в контекста на конкретните функции, които последният изпълнява.

С Наредбата не се въвежда ново специфично изискване за заемане на длъжности в администрацията, в частност на длъжността „Директор на дирекция“ на дирекция „Административно-правно и информационно обслужване“ при КПКОНПИ, което изискване да се удостоверява със съответен документ и чието неизпълнение от служителя да обосновава възникване на правното основание за едностранно прекратяване на служебното му правоотношение по реда на чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл. Фактите в настоящия случай сочат, че твърдяната от административния орган промяна в изискванията за заемане на длъжността не е извършена поради наличието на обективни причини, независещи от волята на страните в правоотношението, а с цел прекратяване на служебното правоотношение на служителя.

Процесната заповед противоречи и на целта на закона, тъй като е прекратено служебното правоотношение на служител, за чиято длъжност няма нормативно променени изисквания за заемането ѝ, за която служителят притежава необходимите квалификационни умения.

Предвид изложеното, съдът намира, че издадената заповед е и незаконосъобразна, тъй като е постановена при съществени нарушения на процесуалния и материалния закон.

При този изход на спора, на жалбоподателката се дължат разноски.

Видно от представения договор за правна помощ, същата е заплатила изцяло и в брой възнаграждение в размер на 780 лева.

Съгласно разпоредбата на чл. 8. (3) /нова – ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм., бр. 88 от 2022 г./, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв.

Ето защо, възражението за перкомерност е неоснователно.

Предвид изложеното, в тежест на ответника следва да бъдат възложени разноски в размер на 790 лева / адв.хонрар и ДТ/.

Воден от горното, Административен съд София- град, 18-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № ДС-38/21.02.2023г., издадена от за председател на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с която на основание чл.107, ал.1, т.5 от Закона за държавния служител е прекратено служебното правоотношение с Е. Г. Ф., [ЕГН], адрес: [населено място], [жк], [улица].

ОСЪЖДА Комисията за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, да заплати на Е. Г. Ф., [ЕГН], сумата от 790/ седемстотин и деветдесет/ лева, направени разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок, от съобщението до страните, за постановяването му.

СЪДИЯ: